

Sygn. akt II Ca 459/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Grażyna Kobus

Sędziowie:SO Barbara Nowicka

SO Longina Góra

Protokolant:Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w L.

przeciwko (...) SA w S.

o zapłatę 20.734,60zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 17 marca 2014 r. sygn. akt I C 27/14

I oddala apelację;

II zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 1.200zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 459/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił powództwo (...) Spółki z o.o. w L. przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę 20.734,60 zł oraz zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił:

W wypadku drogowym z dnia 20 marca 2012 r. obrażenia odniosło jedenastu pracowników powodowej spółki (...) Sp. z o.o., w L., którzy stali się na skutek tego niezdolni do świadczenia pracy. Przebywającym na zwolnieniach lekarskich pracownikom strona powodowa wypłacała wynagrodzenie na podstawie art. 92 § 1 i 2 kp przez okres 33 dni. Dodatkowo zmuszona została do zatrudnienia dodatkowych pracowników na podstawie umów zlecenie. Według wyczenia opartego na dokumentach kadrowych, tj. umów o pracę oraz zestawień wypłaconych wynagrodzeń sporządzona została opinia przez doradcę podatkowego, w której wyliczono, że wyżej wspomniane wynagrodzenie pracowników poszkodowanych w wypadku za czas ich niezdolności do pracy z tego tytułu wyniosły powodową spółkę w

sumie 20.134,60 zł. Strona powodowa zgłosiła szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym, żądając wypłacenia dochodzonej sumy wypłaconych wynagrodzeń na czas niezdolności jej pracowników do świadczenia pracy wskutek wypadku.

Dokonawszy takich ustaleń Sąd Rejonowy powództwo oddalił, stwierdzając, że brak jest podstaw do uznania, aby żądanie wypłacenia świadczenia w rozmiarze 20.134,60zł odpowiadające uposażeniu pracowników, jakie wypłaciła strona powodowa za okres ich niezdolności do pracy, wykonując obowiązek pracodawcy zawarty w art. 92 § 1 kp, stanowiło odszkodowanie obciążające sprawcę wypadku i w konsekwencji pozwany zakład ubezpieczeń. Po pierwsze, strona powodowa nie została bezpośrednio poszkodowana w tym znaczeniu, że działanie sprawcy nie było, choćby nieumyślnie, skierowane wprost przeciwko jej dobrom. Nie ma stąd adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a szkodą. Podstawą wypłaty świadczenia są regulacje kodeksu pracy, stanowiące o określonych zabezpieczeniach pracownika w sytuacji niemożności świadczenia pracy i skorelowanymi z nimi obowiązkami

pracodawcy. U ich podstaw nie leży zapewnienie świadczenia odszkodowawczego, lecz zabezpieczenie pracownika o charakterze społecznym, przerzucone na okres 33 dni na pracodawcę, który z założenia czerpie szersze korzyści z pracy w ogóle. Przesądza to o niemożności kwalifikowania wypłaconego wynagrodzenia w kategoriach odszkodowania, bowiem podstawą wypłaty świadczenia jest stosunek pracy i związane z nim szczególne regulacje art. 92 kp, a nie obowiązki o charakterze cywilnoprawnym. Na potwierdzenie swoich racji Sąd Rejonowy wskazał na stanowisko, jakie zostało przedstawione w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2010r. w sprawie III CZP 35/10, LEX 603373 analizującym podobną sytuację na tle analogicznych uprawnień pracowniczych zawartych w ustawie o Policji.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że strona powodowa poniosła szkodę w rozmiarze 20.134,60 zł odpowiadającą uposażeniu pracowników, jakie wypłaciła za okres niezdolności do pracy, podczas gdy w istocie strona powodowa poniosła szkodę we wskazanej wysokości, ale z tego tytułu, że była zmuszona zatrudnić na miejsce dotychczasowych pracowników, którzy ulegli wypadkowi i którym musiała przez 33 dni wypłacać uposażenie chorobowe, zatrudnić inne osoby i wypłacać im wynagrodzenie, przez co w istocie płaciła dwa razy za to samo świadczenie, którą to sytuację faktyczną spowodował G. S., ubezpieczony w pozwanym zakładzie;
2. naruszenie zasady „da mihi fatum, dabo tibi ius” poprzez rozpatrzenie tylko jednego aspektu zaistniałego stanu faktycznego a pominięcie w konsekwencji faktu, że zaistniała szkoda po stronie powodowej polegała na czymś innym, niż przyjął Sąd Rejonowy, a mianowicie na konieczności wypłacenia zatrudnionym dodatkowo pracownikom przez 33 dni należności za pracę w wysokości 20.134,60 zł, co nie miałoby miejsca w sytuacji, gdyby dotychczasowi pracownicy nie ulegli wypadkowi, za którego skutki odpowiada pozwany;
3. naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego i pominięcia zgłoszonego przez powoda dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości i rozmiarów szkody.

Sygn. akt II Ca 459/14

Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega uwzględnieniu.

Sąd Okręgowy podzielił bowiem ustalenia, poczynione przez Sąd Rejonowy, które są wystarczające i nie wymagają uzupełnienia, jak i ocenę prawną zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną bez naruszenia zasad z art. 233 § 1 kpc.

Przede wszystkim należy zauważyć, a na co wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że w rozpoznawanej sprawie okoliczności dotyczące wypłacenia przez stronę powodową wynagrodzenia pracownikom w okresie ich faktycznej niezdolności do pracy na skutek wypadku komunikacyjnego oraz konieczność zatrudnienia na ich miejsce innych osób, w czym strona powodowa upatruje swoją szkodę, nie była w istocie kwestionowana, gdyż podstawowym zagadnieniem było to czy istnieją podstawy do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności za tak rozumianą szkodę.

Należy zatem jeszcze raz wskazać, jak uczynił to Sąd Rejonowy, że stosownie do treści art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013 poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę , będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Przy czym za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego, bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego czy też zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego.

Tymczasem odszkodowanie, jakiego domaga się strona powodowa, nie

dotyczy szkody, jaka została jej wyrządzona w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Szkodą (polegająca na utracie zarobków) została bowiem wyrządzona przez sprawcę wypadku komunikacyjnego jej pracownikom i to im w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem strona pozwana miała obowiązek wypłacić odszkodowanie. W sytuacji jednak, gdy szkodę, jaką ponieśli pracownicy strony powodowej w okresie

niezdolności do pracy, którą musiałby naprawić sprawca wypadku, a w ramach ubezpieczenia OC sprawcy – pozwane Towarzystwo (...), wyrównała strona powodowa realizując obowiązek przewidziany w art. 92 kp, to – jak sama przyznaje w apelacji – nie może domagać się zwrotu kwot, jakie z tego tytułu wypłaciła.

Natomiast, jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy, a jak też wskazano wyżej, brak jest podstaw do przyjęcia na podstawie art. 436 kc odpowiedzialności sprawcy wypadku i tym samym strony pozwanej za szkodę, jaką poniosła powodowa Spółka w związku z zatrudnieniem innych pracowników na miejsce tych, którzy na skutek wypadku komunikacyjnego doznali uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, skoro strona powodowa nie została bezpośrednio poszkodowana w tym znaczeniu, że działanie sprawcy nie było choćby nieumyślnie skierowane przeciw jej dobrom. Gdyby nie przyjęto w kodeksie pracy uregulowania, że za 33 dni niezdolności pracownika do pracy wynagrodzenie wypłaca pracodawca, strona powodowa zatrudniając w tym czasie inne osoby nie poniosłaby żadnego uszczerbku. Tak więc słusznie przyjął Sąd Rejonowy, że między zdarzeniem – wypadkiem komunikacyjnym a szkodą, jaką zgłasza strona powodowa, brak jest adekwatnego związku przyczynowego.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, aby Sąd Rejonowy naruszył zasadę „da mihi factum, dabo tibi ius”, w sposób wskazany w apelacji, jeśli dla rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie nie miało znaczenia to czy strona powodowa upatruje swoją szkodę w tym, że wypłaciła wynagrodzenie niezdolnym do pracy pracownikom na skutek wypadku komunikacyjnego (choć tak ją określa w pozwie) czy też w tym, że w czasie niezdolności do pracy tych pracowników zatrudniła inne osoby i poniosła koszty ich wynagrodzeń w tej wysokości czy też w tym, że na skutek wypadku komunikacyjnego, jakiemu ulegli jej pracownicy poniosła inne straty bądź nie uzyskała zamierzonych dochodów. Obowiązujące przepisy nie przewidują obciążenia sprawcy wypadku komunikacyjnego odpowiedzialnością za szkodę, jaką w związku z niemożnością świadczenia pracy przez pracownika, który uległ temu wypadkowi, ponosi jego pracodawca. Podstawą takich roszczeń nie mógł być, jak też wyjaśnił Sąd Rejonowy, przepis art. 436 kc. Nie sposób też przyjąć i w żadnym wypadku strona powodowa tego nie wykazała, aby podstawę odpowiedzialności sprawcy wypadku mógł stanowić przepis art. 415 kc, a więc że sprawca celowo doprowadził do zdarzenia, aby wyrządzić jej szkodę.

Sygn. akt II Ca 459/14

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i apelację, jako nieuzasadnioną, oddalił (art. 385 kpc).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 kpc w zw. art. 391 § 1 kpc.